

ΕΛΛΑΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΤΟΥ ΕΝ ΛΥΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΕΤΟΣ Γ'—ΑΡΙΘ. 130 (25)

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΑΘΗΝΑΙ.—ΚΥΡΙΑΚΗ 23 ΜΑΪΟΥ 1910

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ

ΓΡΑΦΕΙΟ ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 1 (ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ)

Ο ΕΝΤΑΦΙΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ

Η ΜΕΤΑΦΟΡΑ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ ΤΟΥ ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΟΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ,
ΕΙΣ ΤΑ ΑΝΑΚΤΟΡΑ ΟΥΪΝΔΣΟΡ, ΠΡΟΣ ΤΑΦΗΝ. (Εκ της Λονδινέζου «Σταυρας».)

Η "ΕΛΛΑΣ," ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Από της εβδομάδος ταύτης η έκδοσις της «Ελλάδος» διπλασιάζεται, ήτοι αντί να εκδίδεται μόνον την Κυριακήν, ή «Ελλάς» θα εκδίδεται εις τὸ ἑξῆς Πέμπτην καὶ Κυριακήν.

Διὰ μίαν πρόδον δὲν ὑπάρχει βεβαίως ἀντίκλιμα δικαιολογίας.

Ἐν τούτοις δὲν θεωροῦμεν ἄσκοπον ν' ἀναγνώσκοντες τοὺς κυριώτερον λόγους, οἱ ὅποιοι συντέλεσαν εἰς τὸ νὰ ἐπιταχύνωμεν τὴν πραγματοποίησιν τοῦ σχεδίου τούτου, ὅπερ ἀπὸ μακροῦ ἔμελεται παρ' ἡμῶν.

Εὐθὺς ἀπὸ τοῦ πρώτου ἔτους της ἐκδόσεως της, ἡ «Ελλάς» συνεκέντρωσεν εἰς τὰς στήλας αὐτῆς κίνησιν ἑξαιρετικῶς μεγάλην. Σὺν τῷ χρόνῳ, ἡ κίνησις αὕτη ἐπολλαπλασιάσθη καὶ ἤδη κατελήξαμεν ν' ἀπασχολώμεν μὲν αὐτὴν τέσσαρας σελίδας τοῦ φύλλου, ἐκείνας τούτεστιν, αἱ ὁποῖαι περιέχουν ἀνταποκρίσεις, τὰς καταχωρίσεις, τὴν ἀλληλογραφίαν καὶ τὰς λύσεις τῶν διαγωνισμῶν.

Πλὴν τούτου, οἱ συνεργαζόμενοι εἰς τὸ φύλλον ἀναγνώσται, στέλλοντες κατὰ τὴν ἐκδοσίν, εἰτε λόγοντιν, εἰτε εἰκόνας, ἀναγκάζονται νὰ περιμένουν ἐπὶ πολὺ, πολὺ καὶ ἔτος δολιχέρων, (ἐνίοτε καὶ διετίων), ὅπως ἴδουν δημοσιευμένον ἐκεῖνον ὅπερ ἐστειλάν, μολοντί τούτῳ ἐνεκρίθη ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας τοῦ φύλλου ὑπηρεσίας. Ἡ βραδύτης αὕτη λόγον ἔχει τὴν ἑλλειψὶν γώρου ἐπαρκούς, διότι οὐτὲ τὰς εἰκόνας εἶνε δίκαιον νὰ ἐλαττώσωμεν, οὔτε μᾶς ἐπιτρέπεται ν' ἀφαιρέσωμεν τὸ φύλλον ἔρημον πάσης ἐπικαιροῦ ὕλης.

Οἱ δύο οὗτοι λόγοι ὑπῆρξαν ἀρκετοὶ διὰ νὰ μᾶς δόξησιν εἶνε τὴν ἀπόφασιν.

Ἡδὴ, διὰ τῆς διπλῆς ἐκδόσεως, ἐπιτυγχάνονται τὰ ἑξῆς πλεονεκτήματα:

Ἡ κίνησις της εβδομάδος (ἀνταποκρίσεις, καταχωρίσεις, ἀλληλογραφία) διγάζεται εἰς τὰ δύο φύλλα καὶ ἐπομένως ἀφίνει γώρον ἐλευθέρων, δυνάμενον νὰ διατεθῇ εἰς καλλιτέραν ὕλην. Ἐξ ἄλλου, αἱ μὲν προκηρύξεις τῶν διαγωνισμῶν θὰ δημοσιεύονται εἰς τὸ φύλλον της Κυριακῆς, τὰ δὲ ἀποτελέσματα αὐτῶν (ὀνόματα νικτῶν κ.λ.π.) εἰς τὴν Πέμπτην. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐλευθεροῦται γώρος, ὁ ὅποιος ἀρκεῖ πρὸς μεγαλύτερον τοῦ φύλλου πλουτισμὸν.

Ὡς πρὸς τοὺς συνδρομητάς, ἐλήφθησαν τὰ ἑξῆς μέτρα: Οἱ ἤδη ἐγγεγραμμένοι θὰ λάβουν τὸσα φύλλα, ὅσα ἀναλογεῖν εἰς τὴν πληρωμὴν των, οἱ δὲ ἀπὸ σήμερον καὶ εἰς τὸ ἑξῆς ἐγγραφόμενοι θὰ συμμορφωθῶν μὲ τὸν νέον τιμολόγιον της συνδρομῆς, τὸ ὅποιον πάλιν ἐκانونίσθη εἰς τὸ κατώτατον ὅριον, ὑπολογιζομένου δηλ. τοῦ φύλλου πρὸς 10 λεπτά καὶ προστιθεμένων τῶν ταχυδρομικῶν.

Διὰ τοὺς παρακολουθοῦντας τοὺς διαγωνισμοὺς ἀπεφασίσθη, ὅπως αὐξήθωσιν κατὰ τὰ βραβεῖα, ἀφοῦ ἠδῆσθη καὶ ἡ κίνησις αὐτῶν. Ἡ «Ελλάς» βέβαια δὲν δύναται νὰ ὑποσχεθῇ ὑπέρσχημα δῶρα, τὰ ὁποῖα ἐνίοτε κινεῖν μόνον τὸ μεδίσμα, διότι δυνεῖσθαι δύναντα ὅσα ὑπάρχει νὰ τὰ διδῇ πραγματικῶς, ὥς τὸ γνωρίζουν ὅσοι εἶναι ἀριμόδιοι νὰ τὸ γνωρίζουν, ὅσοι δηλαδὴ ἤλθαν εἰς οἰανδήποτε συναλλαγὴν μὲ τὸ φύλλον.

Κατὰ τὰ ἄλλα ἡ πορεία της «Ελλάδος» θὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ αὕτη. Μετριοπαθῆς εἰς ὅλα, περιβάλλει μὲ στοργὴν καὶ ἐνδια-

ρύνει πᾶσαν ἀγαθὴν πρᾶξιν εἴτε της πολιτείας, εἴτε ὁμάδος, εἴτε ἀτόμου. Ἀποφεύγουσα τὴν βιαιότητα καὶ τὴν ἐμπάθειαν, σέβεται πάντοτε τὴν ἑνὴν ὑπόληψιν καὶ τὴν ἑνὴν ἡσυχίαν. Ὡς καὶ καὶ τῆς δὲ ἔχει τοῦτο: ὅτι δὲν παράγει ἄνθρωπος δυνάμενος νὰ παραπονεθῇ ὅτι ἡσθάνθη πικρίαν ἀπὸ οἰονδήποτε δημοσίευσμα της «Ελλάδος». Τοῦλάχιστον οὐκ ἔχει προσοχὴ τῆς συντάξεως συγκεντροῦται εἰς αὐτὸ: πῶς νὰ μὴ παραιοφύσῃ εἰς τὴν ὕλην τοῦ φύλλου δημοσίευσμα δυνάμενον νὰ παρεξηγηθῇ.

Ἐπαγγελίας ἄλλας δὲν ἔχομεν ν' ἀπειθύνωμεν πρὸς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας. Γνωρίζουν ἤδη ὅλοι ἐκ τοῦ παρελθόντος, ὅτι ἡ προσπάθειά μας εἶνε νὰ προσφέρωμεν μᾶλλον ἢ νὰ ὑποχωρώμεθα.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΣΚΟΤΕΙΝΟΥΣ ΑΙΩΝΑΣ

ΟΙ ΒΟΥΡΣΑΡΟΙ

Ὅπισθ' ἀπὸ τὸν κάβον τῶν Παρῶν κρυμμέναι ἢ δύο τράταξ περμένον. Ἐκοσι ἔως τριάντα θαλάσσινοί, μὲ πρόσωπα ἡλοκαυμένα, μὲ ὠροπλάτας ταύρου, μὲ χέρια ὡσὺν κοπάνους, συμβουλευόμενοι κυττάζοντες τὸν ὁρίζοντα.

Βράδυ βράδυ ἓνα βόικι ἔχει φανῇ *στρία γάρεμπα*, καὶ τὴν αὐτὴν ἀνοίγει πανά τινος ζωγραφίζονται καθαρά εἰς τὸ σκοτεινὸν πέλαγος. Ἀδικα ὅμως! Τὸ *καρὰν* εἶνε μεγάλον, οὔτε πνοὴ ὅμως φρεσῇ.

Πανσέληνος, ὁλοστρόγγυλη ἀπὸ τὸν σκοτεινογάλαζον οὐρανόν, σκορπίζει ποτάμια φωτὸς εἰς τὸ Αἰγαῖον, καὶ ζωγραφίζει εἰς τὸ στεγερὸν καταισκότεινον τὸν βράζον τῶν Παρῶν.

Ἡ τράτες ἤσυχες περμένον, καὶ τὰ μάτια ἀπὸ τὸ βόικι στρέφονται πρὸς τὸν οὐρανόν.

Δὲν θάλλῃ ἐπὶ τέλους κανένα συννεφάκι... Καὶ πάλιν τὰ μάτια στρέφονται ἀπληστα ἀπὸ τὸν οὐρανὸν πρὸς τὴν θάλασσαν.

Ἐπὶ τέλους ἐν συννεφῶν σκεπάζει τὴν Σελήνην. Ἡ δύο τράταξ τότε κινεῖσθαι ἀπὸ μιάς, κἀμινον περὰ σκίζον τὸ κύμα ὡσὺν δελφίνια.

Μόλις ἐλαφρὸς ῥοιόσφοι ἀνοίεται. Νομίζεις ὅτι δὲν κόπτονται κουπιά τὸ κύμα, ἀλλὰ πτερύγια ἀόρατα.

Τὸ βόικι ἀκίνητον, μὲ ἀνοικτὰ πανὰ περμένον εἰς *μπατόντα*, παρακλίνει μόνον καὶ τὰ ὕψηλά του κατάρτια σφειδίζον μεγάλα σχήματα εἰς τὸν οὐρανόν. Τὰ πανὰ κυποῦν εἰς τῆς ἀνέτας ὡσὺν ἀπλωμένα ἀστροόρουχα.

Ἡ νυχθὶς ἐπὶ τὸν κατὰστρωμὰ του. Ὁ πηδάλιος βλέπει τὸν οὐρανόν καὶ ρεμβάζει οἱ περισσώτεροι ἀνὰπνοισιν οὔτε καὶ ὑποπτεῖσθαι κινδύνον.

Ἐκατὸν μέτρα μακρὰ του, ἢ δύο τράτες χωρίζονται, ἢ μὲν διεσπένεται δεξιᾷ, ἢ ἄλλῃ ἀριστερᾷ του.

Τὸ *ρεσάλτο* θὰ γείνη καὶ ἀπὸ τῆς δύο μεριαῖς. Ἡ δύο σειραὶ, τὰ κουπιά σπινθίζονται καὶ πῖπτον ἀδόρυμα ὡσὺν πέτρης πολυὶν πελωρίων.

Καὶ ἔξαφνα πῖπτον τελευταίαν φορὰν. Γάντζοι γαμψοὶνται δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ της κουπαστῆς, καὶ πενήντα δαίμονες μὲ τὰ χαντζάρια εἰς τὰ δόντια καὶ τὰ μακρὰ πιστόλια εἰς τὰ χέρια σκαλάνων καὶ χύνονται εἰς τὸ κατὰστρωμα.

Τοῦ ξανθοῦ πηδάλιου φέγγει τὸ πηδάλιον ἀπὸ τὰ χέρια. Ἐνας ξανθὸς νέος ἀπὸ τὸ ὕψηλόν γεφύρι βάλλει βραχνὴν φωνήν. Μερικοὶ ναῦται ἐξηλεκμένοι εἰς τὰ σανάδια ἀναπνεύσθαι ἐντρομοὶ ἀπὸ τὸν ἥσυχον ὕπνον.

Εἰς μίαν στιγμήν ὅλοι εἶνε πιασμένοι, ἀφωπλισμένοι, δεμένοι. Οἱ κουρσάροι πιάσονται ὅλας τὰς καθόδους. Ἡ συγχοῖνα μὲ τοὺς κάτω εἶνε ἀδύνατος.

Ἐν τούτοις οὔτε αἷμα, οὔτε ἀρπαγὴ ἤρχισεν. Δὲν κινεῖται, πηδῶντες, κυττάζοντες...

Τὶ τῦφλα λοιπὸν τοὺς ἔπιασε;... Πῶς δὲν εἶδαν οἱ ἦσαν πλεμικὸν τὸ βόικι;

Ὅπισθ' ἀπὸ τῆς κλεισμένης μπακαπόρτας τὰ τηλεβόλα ἀπλώνον τοὺς μελανοὺς λαμμοὺς των, ὡσὺν κατὰ ὕψος, τὰ ὁποῖα θὰ ἤθελαν νὰ βλάψουν, οἱ ναῦται φοροῦν καθαράς μπλελαμάνας, ὁ ξανθὸς νέος φέρεται στολὴν.

Εἶνε Αὐστριακὸν βόικι.

Ὁ γεροντότερος Παριανὸς ξύνει ἀμνηστὸν τὴν κεφαλὴν καὶ βλασφημίας ἀναβαίνει εἰς τὰ χεῖλιά του.

Ἐπὶ τέλους σκύπτει εἰς τὸ ταμπουκὶ καὶ ζητεῖ τὸν κυβερνήτην.

Ἄς κοπιᾷ ἐπ' αὐτῷ ἡ εὐγενεία του... Τὸν παρακαλῶ ν' ἀναβῇ. Δὲν τὸν πειράζει κανεὶς.

Ἡ εὐγενεία του, μεσοκόπος Αὐστριακός, μὲ ξανθὸς φαβορίτες καὶ οὐτιδωμένον πρόσωπον, ἀναβαίνει, μασσῶν νευρικό τὸ χονδρὸν μουστάκι του, εἰπὼν ταχὺ βλέμμα εἰς τοὺς θρασεῖς πειρατάς.

— Κατετάνιο μου... ἔσβες τὸν λόγον ὁ κουρσάρος εἰς κακὴν Ἰταλικὴν, μὴ τὸ πάρος ἀσπρῶν. Δὲν σὰς καταλάβαμε πῶς εἰσάστε πολεμικὸν...

Ὁ κυβερνήτης ἀνέπνευσε καὶ ἐσώχασε τὸ βλέμμα.

— Καλὰ! τώρα τί θέλετε;... εἶπεν.

— Ἐμεῖς δὲν θὰ πειράζωμεν κανένα, οὔτε θὰ ἐγγίσωμε τίποτε... Ἀλλὰ καὶ σὲς νὰ μὴ ἀφήσεις νὰ φύγωμεν, χωρὶς νὰ μᾶς κάμετε κακὸν...

— Σύμφωνοι! ἔσπευσε νὰ εἰπῇ ὁ κυβερνήτης ἐλαφρομένως. Πηγαίνετε ὅτ' καλὸ καὶ κανεὶς δὲν θὰ σὰς ἐγγίσῃ...

Ὁ κυβερνήτης ἀνέπνευσε καὶ ἐσώχασε τὸ βλέμμα.

— Καλὰ! τώρα τί θέλετε;... εἶπεν.

— Ἐμεῖς δὲν θὰ πειράζωμεν κανένα, οὔτε θὰ ἐγγίσωμε τίποτε... Ἀλλὰ καὶ σὲς νὰ μὴ ἀφήσεις νὰ φύγωμεν, χωρὶς νὰ μᾶς κάμετε κακὸν...

— Σύμφωνοι! ἔσπευσε νὰ εἰπῇ ὁ κυβερνήτης ἐλαφρομένως. Πηγαίνετε ὅτ' καλὸ καὶ κανεὶς δὲν θὰ σὰς ἐγγίσῃ...

Ὁ κυβερνήτης ἀνέπνευσε καὶ ἐσώχασε τὸ βλέμμα.

— Καλὰ! τώρα τί θέλετε;... εἶπεν.

— Ἐμεῖς δὲν θὰ πειράζωμεν κανένα, οὔτε θὰ ἐγγίσωμε τίποτε... Ἀλλὰ καὶ σὲς νὰ μὴ ἀφήσεις νὰ φύγωμεν, χωρὶς νὰ μᾶς κάμετε κακὸν...

— Σύμφωνοι! ἔσπευσε νὰ εἰπῇ ὁ κυβερνήτης ἐλαφρομένως. Πηγαίνετε ὅτ' καλὸ καὶ κανεὶς δὲν θὰ σὰς ἐγγίσῃ...

Ὁ κυβερνήτης ἀνέπνευσε καὶ ἐσώχασε τὸ βλέμμα.

— Καλὰ! τώρα τί θέλετε;... εἶπεν.

— Ἐμεῖς δὲν θὰ πειράζωμεν κανένα, οὔτε θὰ ἐγγίσωμε τίποτε... Ἀλλὰ καὶ σὲς νὰ μὴ ἀφήσεις νὰ φύγωμεν, χωρὶς νὰ μᾶς κάμετε κακὸν...

— Σύμφωνοι! ἔσπευσε νὰ εἰπῇ ὁ κυβερνήτης ἐλαφρομένως. Πηγαίνετε ὅτ' καλὸ καὶ κανεὶς δὲν θὰ σὰς ἐγγίσῃ...

Ὁ κυβερνήτης ἀνέπνευσε καὶ ἐσώχασε τὸ βλέμμα.

— Καλὰ! τώρα τί θέλετε;... εἶπεν.

— Ἐμεῖς δὲν θὰ πειράζωμεν κανένα, οὔτε θὰ ἐγγίσωμε τίποτε... Ἀλλὰ καὶ σὲς νὰ μὴ ἀφήσεις νὰ φύγωμεν, χωρὶς νὰ μᾶς κάμετε κακὸν...

— Σύμφωνοι! ἔσπευσε νὰ εἰπῇ ὁ κυβερνήτης ἐλαφρομένως. Πηγαίνετε ὅτ' καλὸ καὶ κανεὶς δὲν θὰ σὰς ἐγγίσῃ...

Ὁ κυβερνήτης ἀνέπνευσε καὶ ἐσώχασε τὸ βλέμμα.

— Καλὰ! τώρα τί θέλετε;... εἶπεν.

— Ἐμεῖς δὲν θὰ πειράζωμεν κανένα, οὔτε θὰ ἐγγίσωμε τίποτε... Ἀλλὰ καὶ σὲς νὰ μὴ ἀφήσεις νὰ φύγωμεν, χωρὶς νὰ μᾶς κάμετε κακὸν...

— Σύμφωνοι! ἔσπευσε νὰ εἰπῇ ὁ κυβερνήτης ἐλαφρομένως. Πηγαίνετε ὅτ' καλὸ καὶ κανεὶς δὲν θὰ σὰς ἐγγίσῃ...

Ὁ κυβερνήτης ἀνέπνευσε καὶ ἐσώχασε τὸ βλέμμα.

— Καλὰ! τώρα τί θέλετε;... εἶπεν.

— Ἐμεῖς δὲν θὰ πειράζωμεν κανένα, οὔτε θὰ ἐγγίσωμε τίποτε... Ἀλλὰ καὶ σὲς νὰ μὴ ἀφήσεις νὰ φύγωμεν, χωρὶς νὰ μᾶς κάμετε κακὸν...

— Σύμφωνοι! ἔσπευσε νὰ εἰπῇ ὁ κυβερνήτης ἐλαφρομένως. Πηγαίνετε ὅτ' καλὸ καὶ κανεὶς δὲν θὰ σὰς ἐγγίσῃ...

Ὁ κυβερνήτης ἀνέπνευσε καὶ ἐσώχασε τὸ βλέμμα.

— Καλὰ! τώρα τί θέλετε;... εἶπεν.

— Ἐμεῖς δὲν θὰ πειράζωμεν κανένα, οὔτε θὰ ἐγγίσωμε τίποτε... Ἀλλὰ καὶ σὲς νὰ μὴ ἀφήσεις νὰ φύγωμεν, χωρὶς νὰ μᾶς κάμετε κακὸν...

— Σύμφωνοι! ἔσπευσε νὰ εἰπῇ ὁ κυβερνήτης ἐλαφρομένως. Πηγαίνετε ὅτ' καλὸ καὶ κανεὶς δὲν θὰ σὰς ἐγγίσῃ...

Ὁ κυβερνήτης ἀνέπνευσε καὶ ἐσώχασε τὸ βλέμμα.

— Καλὰ! τώρα τί θέλετε;... εἶπεν.

— Ἐμεῖς δὲν θὰ πειράζωμεν κανένα, οὔτε θὰ ἐγγίσωμε τίποτε... Ἀλλὰ καὶ σὲς νὰ μὴ ἀφήσεις νὰ φύγωμεν, χωρὶς νὰ μᾶς κάμετε κακὸν...

— Σύμφωνοι! ἔσπευσε νὰ εἰπῇ ὁ κυβερνήτης ἐλαφρομένως. Πηγαίνετε ὅτ' καλὸ καὶ κανεὶς δὲν θὰ σὰς ἐγγίσῃ...

Ὁ κυβερνήτης ἀνέπνευσε καὶ ἐσώχασε τὸ βλέμμα.

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΕΙΣ ΤΑ „ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ“. — „Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ“. — „ΤΟ ΤΕΚΝΟΝ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΗΣ ΜΟΥ“.

Τὸ περασμένον καιροῖ, εἰς τὴν «Νέαν Σκη- νήν», μετὰ τὰς ἀλλεπαλλήλους ἀποτυχίας ἡ μισο- πιστίας τῶν Ἐπιθεωρησέων, πολλὰς καὶ ὁ δ. Μα- ρία Κοτοπούλη, ἐνόστιμον δημοσιογράφον, συγ- γραφέον καὶ θεατροφίλον, ἐπεκατέσθη θεοῦ καὶ δαίμονος καὶ ὠρίσθη εἰς τὴν φυγὴν τῶν ἀποθα- μένων της, ὅτι ποτὲ πλέον δὲν θὰ ἐλάμβανε μέ- ρος εἰς Ἐπιθεωρήσιν, οὔτε θὰ ἐπαίξεν ἔργον ἐ- λαφρόν.

Ὅχι διότι ὁ κόσμος δὲν τὰ θέλει πλέον, ἔ- λεγεν ἡ συμπαθὴς καλλιτέχνις, οὔτε διότι τοῦ γό- ρου δὲν θὰ συνεργάσθαι μὲ τὸν κ. Σαγίω. Ἀλλὰ διότι ἐν ὅλῳ εἰς ἐπιστροφὴν εἰς τὸν *ἐαυτὸν* μου καὶ νὰ ἐπανεύρω τὸν δρόμον ἀπὸ τῶν ὁποίων μὲ ἀπεμάκρυναν αἱ περιστάσεις.

Αἱ συγκινητικαὶ αὐταὶ δηλώσεις, αἱ ὁποῖαι ἐδη- μοσιεύθησαν τότε κ' ἐχολλιάσθησαν εἰς τοὺς ἀντι- στροφὰς ἐφημερίδας, ἐξερλοῦσθαι καὶ τὸν χει- μῶνα. Ἀλλ' ὅταν ἐφύσεν ἡ ἀνοιξίς, ἡ θερμοτὴς τῶν ἀντιθέτων πρὸς τὴν θερμότην της φρεσὺς, ἤρχισεν νὰ ἐλαττώνεται. Ἡ δ. Κοτοπούλη δὲν ἐμε- γαλόφρονεν πλέον, ἀλλ' ἐμυθιόφρονεν. Εἰμποροῦμεν νὰ εἰπωμεν ὅτι ἐμαιοῦσε τὰ λόγια της. Καὶ μίαν φορὰν πρῶταν, ἀνοικτὰς πάντοτε, οἱ θεατροφί- λοι καὶ οἱ συγγραφεῖς, ἄλλοι ἐκκλητικοί, ἄλλοι ἀ- πογορευμένοι καὶ ἄλλοι περιχάραι, — κατὰ τὰ ῥοῦτα καὶ τὰ συμπεράσματα, — ἐμάνθαναν ὅτι οἱ ὅμοι κατεπαίνοιτο καὶ ὅτι ἡ δ. Κοτοπούλη θὰ ἤνοιγε πάλιν τὸν θεάτρον εἰς τὰς Ἐπιθεωρή- σεας καὶ τὰς ἄλλας ἐλαφρότητας.

Καὶ αὕτη τὴν ἔβδωδα ἐσημειώθη ἡ πρώτη ἐπιστροφή εἰς τὰ «Παναθηναία». Ἡ παλαιὰ Ἐπιθεωρήσις της Νέας Σκηνῆς ἐπανελήθη διό- τρεῖς φορὰς. Μὲ κόπον πολὺν, μὲ τὸν κ. Λεπε- νιὸν ὡς Πτενιόνην καὶ μὲ τὴν ἔξοχον πρωτα- γωνίστριαν ὡς πρόδρον τῶν Ἀγῶν — διὰ νὰ- κερδοῦμεν εἰς τὸν ῥόλον, τὸν ὅποιον ἀνεγάρων ἐπισμῶς τὸ πρόγραμμα. Δὲν ἔλειπε παρὰ ὁ κ. Σαγίω, ὡς ἀπασχολημένος εἰς τὸ Βαριετὲ. Ὅλα τὰλλα τὰ ἴδια καὶ χειρότερα. Μέχρι τῶν κρίσεων τῶν ἐφημερίδων, αἱ ὁποῖαι μὲ βεβαίως ἀκόμη μίαν φορὰν ὅτι ἡ δεσποινὴ Κοτοπούλη εἶνε τὸς ὁμοῦ καλλιτέχνις, ὅστε νὰ μεγαλύνῃ καὶ αὐ- τὸς τοὺς ταπεινοὺς καὶ καφεσταντινικοὺς ῥόλους τῶν Ἐπιθεωρήσεων. Οὕτως, ἀφοῦ δι' ὀλίγον και- ρὸν μᾶς βραβύλασεν ἡ ἑλπίς μιάς βελτιώσεως, μᾶς ἀνυπόφωτος τὸ θεάτρον μᾶς, ἐπαγεγόμεθα ὁριστικῶς εἰς τὸ πρῶτον κατεστῶς.

Ἄς μὴ με παρεξηγήσωμεν πάλιν οἱ φίλοι συγ- γραφεῖς τῶν «Παναθηναίων» καὶ ἂς μὴ νομίσουν, πρὸς Θεοῦ, ὅτι θέλω νὰ κατηγορήσω τὴν Ἐπι- θεωρήσιν των! Καλὴ-καχὴ, ἀδιάφορον. Διὰ τὸ εἶδος μόνον λέγω. Ὑποθέτω δὲ ὅτι δὲν ἀρνοῦνται οὔτε οἱ ἴδιοι, ὅτι τὸ εἶδος αὐτὸ ἔστρεπε νὰ ἦτο χωριστὸν, ἀποκλειστικὸν ἀπὸ ἐν θεάτρον κά- πους περιοχῆς φιλολογικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς, καὶ ὅτι ἡ δεσποινὴ Κοτοπούλη ἔξαρτα, ἡ μὲ τὸν ἴσχυον δραματικὸν τάλαντον καλλιτέχνις, δὲν ἐξίσταται βέβαια εἰς τὸν *ἐαυτὸν* της, — διὰ νὰ μεταχειρισθῇ τὴν ἰδίαν της φράσιν, — ὅταν ἐμφανίσεται ὡς Ναπολεόν, ὡς Σταυρίδα καὶ ὡς Νέα Γυναικί. Ἀν' μεταξύ αὐτῶν καὶ τῆς Ἰριγε- νίας ἡ της Μαργαρίτας ὑπάρχει κάποια διαφορὰ, ὁ ἀγαπῶν μου κ. Τσοκόπουλος, — ὁ ὅποιος ἄλ- λως τε, ἐκτὸς τῶν νέων Παναθηναίων, ἐτοιμάζει

φρέτος καὶ τὴν «Αἰμιόφωρον», δηλαδὴ ἓνα δρά- μα, — οφείλει νὰ συμφωνήσῃ.

Ἀλλὰ διὰ τὴν ἐπιστροφήν καὶ τὴν ἐπιτοχίαν πταίει ἀρὰ γε ἡ δεσποινὴ Κοτοπούλη; Ὅχι βέ- βαια. Ὅταν τὸς καιρὸν ἡ «Νέα Σκηνή» ἐμενε σκεδὸν ἄδεια καὶ δὲν ἐγέμισε παρὰ τὰς τρεῖς ἐσπέρας τῶν «Παναθηναίων», εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ παραδεθῇ, ὅτι ἀνωτέρα βία ἠνάγκασε τὴν κα- λιτέχνιδά νὰ ὑποκύνη. Ἀν' συνέβαινε τὸ ἐναντίον, ἂν ὁ κόσμος κατέκλυε τὸ θεάτρον ὅταν ἐδίδοντο π. γ. αἱ σοβαρότεροι κομωδία τοῦ Βασιλικοῦ, καὶ ἂν ὑπάργεν ἑλπίς νὰ συρρεῖται περισσότερος εἰς μέλλοντα δράματα καὶ τραγωδίας, θὰ ἔχεν ἀνάγκην νὰ λησμονήσῃ ποτὲ τὸν ὄρκον της ἢ πρωταγωνίστρια; Διὰ νὰ τὸν κρατήσῃ τώρα, ἔστρεπε νὰ ὑποβλήθῃ εἰς μίαν θυσίαν μεγάλην, νὰ ὑποστῇ ἴσως καταστροφὴν. Ἀλλὰ τοιαύτας θυσίας κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νάταισθαι ἀπὸ πτωχὺς καλλιτέχνας. Ὁ κ. Κάννυς, ὁ λατι- νομαθὴς της «Συναντήσεως», θὰ ἔλεγε: *Primum vivere, deinde philosophare*!

Ἰδοὺ ἐν ἀληθινῶν εὐμορφῶν δραματῶν: Ἡ *Συναντήσις* τοῦ Pierre Berton, τὴν ὁποίαν ἔδω- σε προχθὲς ἡ *Νέα Σκηνή*, δὲν ἀξίζει νὰ παιχθῇ δὲνα τοῦλάχιστον φορὰς; Ὅλος ὁ καλὸς κόσμος δὲν ἔστρεπε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ θεάτρον, διὰ νὰ ἴδῃ τὴν διὰ Κοτοπούλην εἰς ἓνα τὸς ὁμοῦ ὁμοῦ καὶ δυνατὸν ῥόλον; Καὶ ὅμως τὸ δράμα δὲν ἐπαίχθη παρὰ τὴν Τρίτην καὶ τὴν Τετάρτην. Τὴν Πέμ- πτην ἀμέσως «Τὸ νοῦ σου» «τὴν Αἰετῶνα». Καὶ εἰς τὰ δύο θεάτρα συγχρόνως. Διὰ νὰ μὴν ὀρε- ληθῇ τὸ ἐν ἀπὸ τὴν αἰσθητικῇ, χωρὶς νὰ κερδίσῃ κατὰ τὸν δὲν ἴδιο. Τὶ ὁμοῦ καὶ συγκινητικὸς συναγωνισμός! Ἀνοίγει ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώ- που. Προσάπτει ὅταν ἐνθυμῶται ὅτι πρὸ δεκα- πέντε ἐτῶν, τὰ ἔργα τοῦ ἐπὶ τῶν συγχρόνων αἱ δύο πρωταγωνίστριαι τῆς ἐποχῆς, — οἱ *tempro*! οἱ *mores*! κύριε Κάννυς! — ἦσαν ἡ «Φαῖσταν», ἡ «Ἀδριανὴ Λεκουβρέ», ἡ «Κυρία μὲ τὰς Καμε- λίας», ἡ «Φεδόρα»...

Μὲ ὀλίγας λέξεις ἡ ὑπόθεσις της «Συναντή- σεως» ἔχει οὕτω: Ἡ Καμύλη, χωρισμένη ἀπὸ τὸν ἄνδρα της, ἔχει μίαν πολυπόλοον δι

Είς ναύτης μετακόμισεν εἰς τὴν ἀκτὴν τροφάς καὶ δοχεῖα πλήρη οἴνου, ἐγκαίρως ἐτοιμασθέντα ἀπὸ τὸν Προκλή.

Ἐκδήσαν ἐπὶ τῆς ἁμμου καὶ μετὰ τὴν συνδείαν τῆς μουσικῆς τὸν κυμάτων ἐτέλεσαν τὸ πρῶτον δεῖπνόν των.

Τὸ σκότος εἶχεν ἀρχίσαι ἤδη νὰ καλύπτῃ τὴν φωλεάν των, ὅποτε ὁ Προκλῆς ἔκαμε τὴν πρότασιν νὰ παραλάβῃ αὐτοὺς τὴν Μύρραν καὶ ὁ Λεάνδρος τὴν σύντροφόν του καὶ δι' ἀντίθετον δρόμον νὰ φθάσουν εἰς μίαν μακρινὴν καλύβην, ἣ ὅποια μόνη ἐφωτίζετο ἐν μέσῳ τῆς σκοτεινῆς κοιλάδος.

Ἡ πρότασις ἔγινε δεκτὴ παρ' ὧν καὶ τὰ δύο ζεύγη ἐξεκίνησαν.

Πρὸ τοῦ δείπνου ἦσαν εὐθυμότεροι, εἰπαν ἡ Ἀκανθα πρὸς τὸν συνοδὸν τῆς, πλήτευσον ἐν τῇς σιγῇς.

— Ὁ οἶνος φαίνεται φέρεται τὴν εὐθυμίαν δι' ὅσους δὲν ἔχουν καὶ τὴν ἀγαπᾷ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἔχουν.

— Διατὶ δὲν λέγεις τίποτε εὐχρηστικόν;

— Εὐχρηστικὸν εἶναι ὅσα ἀντηχοῦν εἰς τὴν ψυχὴν μας μετ' εὐχαρίστησιν.

— Δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἀκριβὲς ζῆτο ν' ἀλλάξῃς ὕψος, φαίνεται μᾶλλον νὰ πάσχῃς, πέρα νὰ εὐθυμῇ.

— Ὁ Λεάνδρος ἐξημέτερος σκυθρωπός, μετὰ τὴν καφάλην κλίνουσαν πρὸς τὸ ἔδαφος.

— Δὲν ἀπαντᾷ; ἠρώτησεν ἡ Ἀκανθα.

— Τί θέλεις;

— Ἀλλ' ἀπεμακρύνθημεν, διὰ νὰ εὐθυμώσωμεν.

Σὺ φαίνεται νὰ πλῆττεται.

— Καὶ ἀνέπληττα;

— Τοῦτο θὰ με ἀπλητίξῃ.

— Σὲ;

— Τὸ ἔργον μου εἶναι νὰ παρέχω τὴν εὐθυμίαν καὶ τὴν χαρὰν εἰς ὅσους τὴν ἀγοράζουσιν.

— Τὸ ἔργον σου μοῦ προκαλεῖ τὴν λύπην.

— Κανεὶς δὲν μοῦ ὀμίλησε τοιούτοτρόπως.

— Διότι κανεὶς δὲν ἔκρινε νὰ πάσχῃ ὡς ἐγώ.

— Πάσχεις λοιπόν; Ἀλλὰ διατὶ δὲν μοῦ λέγεις τὴν ἀφορμὴν τοῦ πάθους σου; Αὐτὸ ἀκριβὲς εἶναι τὸ ἐπαγγέλματός μου. Νὰ θεραπεύω τοὺς μελαγχολοῦντας καὶ ν' ἀφαιρῶ τὴν θλίψιν καὶ τὴν μέριμναν ἀπὸ τοῦς ἀνησυχούς, οἱ ὅποιοι καταδικάζουν τὴν χαρὰν, χωρὶς ποτὲ καὶ νὰ τὴν συλλαμβάνουν.

— Εἰς αὐτοὺς ἀνέχω καὶ ἐγώ, μετὰ τὴν διαφορὰν, ὅτι διὰ τὴν ἰδικὴν μου θεραπείαν θὰ δυσκολευθῇς πολὺ.

— Τὸ πιστεύεις;

— Ἀφοῦ τὸ λέγω.

— Ἐγὼ οὐ βεβαιῶν τοῦ ἀντιθέτου. Κανεὶς ποτε πλησίον μου δὲν ἔμεινε ἀθεράπευτος. Δόσε μου τὸν βραχίονά σου... Ἀπ' ἐδῶ. Στήριξέ τον εἰς τὴν ζώνην μου.

— Ἀφ' οὗ με.

— Ἀποφύγετε;

— Κόρη τῆς Κύπρου, δὲν εἶσαι ἱκανὴ οὐ νὰ με θεραπεύσῃς. Σὲ εὐνοειζήτης θέλεις νὰ κάμῃς τὸ τὸ καθήκον σου, διότι θὰ πληρωθῇς. Πολὺ καλὰ.

Ἐγὼ οὐ ἀπαλλάσσω τοῦ καθήκοντος αὐτοῦ καὶ οὐ πλῆρῶν περισσώτερα. Δὲν θέλω τὰς θωπείας σου, οὐτε τὰ φιλήματα σου θέλω, διότι ἀντὶ θεραπείας, μοῦ ἐπαυξάνουν περισσώτερον τὴν νόσον μου. Ἰδοὺ θὰ λάβῃς διπλάσια τὸν δῶρον περιμένεις, ἀλλὰ ὑπὸ τὸν δρόν νὰ μὴ εἴπῃς τίποτε ἐξ ὧν σου εἴπω εἰς τοὺς δύο ἄλλους φίλους μας.

Ἡ Ἀκανθα διηγήσατο τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὸν παρτήρας μετὰ κατὰληξιν.

Τὴν βλάπτεις; ἠρώτησεν ἐκείνους.

Ἦπ' οὐ φῶς τῶν ἀστρῶν τὴν εἶδον ὠχρίασαν καὶ εἶδε τὰ χεῖλιν τῆς νὰ λευκανθοῦν.

Τὴν ἔπαθε; ἠρώτησεν καὶ πάλιν.

— Νομίζεις λοιπόν ὅτι ὁ χρυσὸς σου μοῦ εἶναι προτιμώτερος ἀπὸ τὰ χεῖλιν σου καὶ τὸν ἀναγκαλιζομέν σου;

— Παῖος, φίλη μου, εἶπ' ὅτι με θυσαρεστοὶν οἱ λόγοι σου.

— Ἀλλὰ δὲν ἔχεις ἀπάντησιν σου μόνον μίαν ἐμπορὸν σαρκὸς, ἔχεις καὶ γυναῖκα.

— Πρὸ σοῦ ὑπῆρξεν ἄλλη, εἰς τὴν ὅποιαν ἀνῆλθον καὶ ἡ ἀγάπη μου.

— Ἀγαπᾷς λοιπόν; Δυστυχισμένη ἄνθρωπε!

— Δυστυχισμένης ἦμουν ἕως σήμερον, ἀλλ' ἀπὸ σήμερον ἐλπίζω νὰ μεταβῇ ἡ τύχη μου.

— Ἀπεθάνεν ἐκείνη;

— Σιώπα... Μὴ ἐπαναλάβῃς τὴν τρομερὰν σου φράσιν.

— Ὡ... βλέπω... ἀγαπᾷς πολὺ.

— Ἐάν ἡγάπησες καὶ οὐ, θὰ μ' ἀννόησες.

— Τοῦτο δὲν ἐννοῶ: διατὶ με ἔφερες ἐδῶ;

— Ὑπάρχει λόγος, τὸν ἔπεισον δὲν δύνασαι νὰ μῆνεις τώρα.

— Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ὕβρις πρὸς μίαν γυναῖκα ὡς ἐγώ.

— Αἱ γυναῖκες ὅπως οὐ ἀμείβονται δι' ἐπὶ καὶ ἀν πάσαν. Ἰδοὺ ἔχω χρυσὸν ἀρκετὸν νὰ σε ἱκανοποιήσω.

Ἡ ὕβρις σου γίνεται μεγαλειτέρα. Σὺ εἶπα: περιφρονῶ τὸ χρέη, ὅταν προσφέρεται τοιούτοτρόπως.

— Τί θέλεις περισσώτερον;

— Ἰκανοποίησιν.

— Ὑπάρχει διὰ σὲ ἄλλη ἱκανοποίησις ἐκτός αὐτῆς;

— Δὲν εἶδα ποτὲ ἄνδρα ν' ἀρνήθῃ τὸ φιλημα τοῦ εἰς ἐμέ.

— Διότι κανεὶς δὲν ἔχει τὴν ἰδικὴν μου ἀφορμὴν.

— Νομίζεις ὅτι μόνος οὐ ἡγάπησες;

— Παῖος... ἀκούω βήματα... Ἀκανθα, σοὺ τὸ ζήτησ' ὡς χρεὶν... Μὴ εἴπῃς τίποτε εἰς τοὺς δύο φίλους μας.

— Ὁρεῖσιν νὰ ἠρωτῇς ἐπὶ ἀπὸ σήμερον ἔχεις μίαν θανάσιμον ἐχθρὰν.

— Δὲν τὸ πιστεύω.

— Ἡ ὅποια θὰ ζήτησ' τὴν ἐκδίκησίν τῆς ὅπως δὴ ποτε.

— Τὰ βήματα ἐγγίζουσιν... Ἀκούω τὴν φωνὴν των. Εἶνε αὐτοί. Ἡούχας, καλὴ μου Ἀκανθα, καὶ θὰ ἐξηγηθῶμεν ἄλλοτε.

Τῆς ἔθηκαν εἰς τὴν χεῖρα βαλάντιον πλήρες χρυσῶν. Ἐκείνη τὸ ἀπέριψε μετὰ πείσμα, τινάζουσα αὐτὸ ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ φύλλον τῆς Πέμπτης).

Εἶνε αὐτοί. Ἡούχας, καλὴ μου Ἀκανθα, καὶ θὰ ἐξηγηθῶμεν ἄλλοτε.

Τῆς ἔθηκαν εἰς τὴν χεῖρα βαλάντιον πλήρες χρυσῶν. Ἐκείνη τὸ ἀπέριψε μετὰ πείσμα, τινάζουσα αὐτὸ ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ φύλλον τῆς Πέμπτης).

Εἶνε αὐτοί. Ἡούχας, καλὴ μου Ἀκανθα, καὶ θὰ ἐξηγηθῶμεν ἄλλοτε.

Τῆς ἔθηκαν εἰς τὴν χεῖρα βαλάντιον πλήρες χρυσῶν. Ἐκείνη τὸ ἀπέριψε μετὰ πείσμα, τινάζουσα αὐτὸ ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ φύλλον τῆς Πέμπτης).

Εἶνε αὐτοί. Ἡούχας, καλὴ μου Ἀκανθα, καὶ θὰ ἐξηγηθῶμεν ἄλλοτε.

Τῆς ἔθηκαν εἰς τὴν χεῖρα βαλάντιον πλήρες χρυσῶν. Ἐκείνη τὸ ἀπέριψε μετὰ πείσμα, τινάζουσα αὐτὸ ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ φύλλον τῆς Πέμπτης).

Εἶνε αὐτοί. Ἡούχας, καλὴ μου Ἀκανθα, καὶ θὰ ἐξηγηθῶμεν ἄλλοτε.

Τῆς ἔθηκαν εἰς τὴν χεῖρα βαλάντιον πλήρες χρυσῶν. Ἐκείνη τὸ ἀπέριψε μετὰ πείσμα, τινάζουσα αὐτὸ ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ φύλλον τῆς Πέμπτης).

Εἶνε αὐτοί. Ἡούχας, καλὴ μου Ἀκανθα, καὶ θὰ ἐξηγηθῶμεν ἄλλοτε.

Τῆς ἔθηκαν εἰς τὴν χεῖρα βαλάντιον πλήρες χρυσῶν. Ἐκείνη τὸ ἀπέριψε μετὰ πείσμα, τινάζουσα αὐτὸ ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ φύλλον τῆς Πέμπτης).

Εἶνε αὐτοί. Ἡούχας, καλὴ μου Ἀκανθα, καὶ θὰ ἐξηγηθῶμεν ἄλλοτε.

Τῆς ἔθηκαν εἰς τὴν χεῖρα βαλάντιον πλήρες χρυσῶν. Ἐκείνη τὸ ἀπέριψε μετὰ πείσμα, τινάζουσα αὐτὸ ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ φύλλον τῆς Πέμπτης).

Εἶνε αὐτοί. Ἡούχας, καλὴ μου Ἀκανθα, καὶ θὰ ἐξηγηθῶμεν ἄλλοτε.

Τῆς ἔθηκαν εἰς τὴν χεῖρα βαλάντιον πλήρες χρυσῶν. Ἐκείνη τὸ ἀπέριψε μετὰ πείσμα, τινάζουσα αὐτὸ ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ φύλλον τῆς Πέμπτης).

Εἶνε αὐτοί. Ἡούχας, καλὴ μου Ἀκανθα, καὶ θὰ ἐξηγηθῶμεν ἄλλοτε.

Τῆς ἔθηκαν εἰς τὴν χεῖρα βαλάντιον πλήρες χρυσῶν. Ἐκείνη τὸ ἀπέριψε μετὰ πείσμα, τινάζουσα αὐτὸ ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ φύλλον τῆς Πέμπτης).

Εἶνε αὐτοί. Ἡούχας, καλὴ μου Ἀκανθα, καὶ θὰ ἐξηγηθῶμεν ἄλλοτε.

Τῆς ἔθηκαν εἰς τὴν χεῖρα βαλάντιον πλήρες χρυσῶν. Ἐκείνη τὸ ἀπέριψε μετὰ πείσμα, τινάζουσα αὐτὸ ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ φύλλον τῆς Πέμπτης).

Εἶνε αὐτοί. Ἡούχας, καλὴ μου Ἀκανθα, καὶ θὰ ἐξηγηθῶμεν ἄλλοτε.

Τῆς ἔθηκαν εἰς τὴν χεῖρα βαλάντιον πλήρες χρυσῶν. Ἐκείνη τὸ ἀπέριψε μετὰ πείσμα, τινάζουσα αὐτὸ ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ φύλλον τῆς Πέμπτης).

Εἶνε αὐτοί. Ἡούχας, καλὴ μου Ἀκανθα, καὶ θὰ ἐξηγηθῶμεν ἄλλοτε.

Τῆς ἔθηκαν εἰς τὴν χεῖρα βαλάντιον πλήρες χρυσῶν. Ἐκείνη τὸ ἀπέριψε μετὰ πείσμα, τινάζουσα αὐτὸ ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ φύλλον τῆς Πέμπτης).

Εἶνε αὐτοί. Ἡούχας, καλὴ μου Ἀκανθα, καὶ θὰ ἐξηγηθῶμεν ἄλλοτε.

Τῆς ἔθηκαν εἰς τὴν χεῖρα βαλάντιον πλήρες χρυσῶν. Ἐκείνη τὸ ἀπέριψε μετὰ πείσμα, τινάζουσα αὐτὸ ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ φύλλον τῆς Πέμπτης).

Εἶνε αὐτοί. Ἡούχας, καλὴ μου Ἀκανθα, καὶ θὰ ἐξηγηθῶμεν ἄλλοτε.

Τῆς ἔθηκαν εἰς τὴν χεῖρα βαλάντιον πλήρες χρυσῶν. Ἐκείνη τὸ ἀπέριψε μετὰ πείσμα, τινάζουσα αὐτὸ ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ.

ΕΚ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΚΩΝ)ΠΟΛΙΣ. — Διαβιβάζεται ἐπὶ τὸ ἐν τῇ Βουλῇ πλειοψηφούν κόμμα τῆς «Ἐνώσεως-Πρόδου» ἀποκλίνας, ὅπως τὸ ζήτημα τῶν διαφθοραιομένων τῆς Μακεδονίας ἔκκλησιων λυθῇ κατ' ἔλκην τὴν γερμὴν ἐθνικὴν ὑπὲρ τῶν Βουλγάρων. — Κατ' εἰρήσεις ἐκ Θεσσαλονίκης, ὁ Χαμὶ ἐπέδωκε εἰς τὴν Κοινοβουλίαν. — Ὁ ἀπὸ τῆς ἡμετέρας ἐπικρατοῦσας ἀποδοχῆς ἔκκλησιον Νικ. Κορανίδης ἐκλήθη ὡς λωποδύτης κατὰ τὴν πάνδημον κηρίαν τῆς Ἑλένης Ζαρίφη ὠθημένη εἰς τὴν κρατητήριον τῶν φυλακῶν. τὴν ἐπέδωκεν ἐπὶ εὐθείᾳ νεκρὸς εἰς τὸ καλλὸν του. Καὶ ἐπειδὴ διεδόθη ὅτι ὁ θάνατός του προήλθεν ἐκ δαρμῶν, μεγάλῃ συγκλίσει ἐπικρατεῖ μετὰ τῶν ἑλλήνων ὑπκόων τῆς πλειᾶς μας διὰ τὸ λυπηρὸν γεγονός. — Οἱ Μητροπολίται ἐπαρχιῶν τῶν τῆς Μακεδονίας δι' ἐκτενῶν ἐκθέσεων των περιγράφουσι λεπτομερῶς πρὸς τὰ Πατριαρχεῖα τὰ διενεπαθήματα, ἅτινα ὑφίστανται οἱ χριστιανοὶ ἐκ μέρους τῆς ἐπιτροπῆς πρὸς ἀποπλομένην τὴν κατείσχον καὶ περιουσιολογὴν τῶν ὀπλων.

— Τὸ ὑπουργ. τῶν Στρατιωτικῶν διεβίβασε διαταγὰς εἰς ὅλα τὰ ἀρχηγία τῶν διαφόρων σωματείων, ὅπως εἰσπράττωσι παρὰ τῶν Χριστιανῶν διὰ μίαν καὶ οὐκ κατὰ ὁμοίαν τὸν πᾶν τῶν 50 λιβρὰν τῆς ἀπολλυμένης ἀπὸ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας. — Τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ ἀξιότιμου κ. Ἀλ. Παλλή πλειστοὶ ὁμογενεῖς ἐπιχειρηματίας, συμπεριλαμβανόμεναι μετὰ τῶν κεφαλαιοκλήτων, κατήγγειλαν ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Θεωρητικὴ Ἑταιρεία Πιστώσεων καὶ Δημοσίων Ἑργῶν» ἑταιρίαν, ἥτις ἐπὶ ἐπιδόξῃ εἰς διαφόρους οἰκονομικὰς ἐργασίας ἐν τῇ πόλει.

— Ἀντ. Γ. Ἀδαμίδης.

— Ὁ θάλασος τῆς ἑλληνικῆς ἐπερέτας, τῆς ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Ι. Παπαδάκου, κατ' ἐκδοτὴν ἐσπέραν δρέπει δάφνας ἐπιτυχίας. Ἀπὸ ἐπιτυχίας διεξήχθησαν αἱ ἐξετάσεις τῶν τελειοφοίτων τῆς ἐν τῇ Μ. τοῦ Γένους Σχολῆς λειτουργούσης Μουσικῆς Σχολῆς ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ διακεκριμένου καθηγητοῦ κ. Ναυπλιώτη.

— Μαργαρὸ Ν. Μαλαχοπούλου.

— Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐτελέσθη ἡ Μθ' ἐπέτειος τοῦ Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου, κατ' ἦν ὁ μὲν πρόεδρος κ. Λεωνίδας Γ. Λιμαράκης ἀνέγνωσε τὴν ἐκθεσὶν τὴν κατὰ τὸ λήξαν ἔτος πεπραγμένων, ὁ δὲ νέος ἀντιπρόεδρος κ. Χρ. Πανταζίδης ἀνέγνωσε ἐπιστημονικὴν πραγματείαν, ἐπιγραφομένην: «Ἡ πλατωνικὴ φιλοσοφία περὶ τὴν τέλιν τοῦ Μεσαίωνα».

— Μόλις.

— Ὁμιλίας τῆς λέγει, τί ἔκαμες κατ' ὅλον αὐτὸν τὸν καιρὸν δι' ἐμέ;

— Ὑπερήφανος ἡ Μεδίνα ἔκαμε δύο βήματα ἔμπροσθεν καὶ κλίνουσα μέχρι τοῦ ἔδαφους, ἤρχισεν:

— Εἰμαι, ἀγαπητὴ μου αὐθέντα, ἐξ ὧν τῶν γυναικῶν σου ἡ μόνη, ἣ ὅποια Σ' ἀγαπᾷ περισσώτερον. Εἶσαι δι' ἐμὲ τὸ Παν, ἡ εὐτυχία μου... Εἰμαι πολὺ ὑπερήφανος, διότι ὀνειρεύομαι οὐθὲν ἄλλο παρὰ τὸ πᾶν σου πάντοτε, ὡ! πάντοτε. Καὶ διὰ νὰ μείνω διαρκὲς ὡραία καὶ νέα, δὲν διατάξω κατὰ τὴν Πανσέληνον νὰ βρῶ τὴν χεῖλιν μου εἰς ποτήριον πλήρες δηλητηρίου, πρὸς χάριν σου, ὡ αὐθέντα μου... Ποιάκι κατὰ τὰς νύκτας δὲν ἐμείνω αὐτὸς, διὰ νὰ προσεγγίσω εἰς τὸν Προφῆτην μου νὰ μῆνεις πάντοτε ἀθάνατος!...

— Ὁ Σουλτάνος μετὰ τὴν χρυσὴν γενειάδα τὴν ἤκουε χωρὶς ν' ἀφίσχῃ καὶ τοῦ διαφωγῆ οὐδέμια τῶν σκέψεων τῆς. Εἶτα ἐνεύσε πρὸς τὴν δευτέραν:

— Ἐ! περιστέρω μου Ναδίνα, τί ἔκαμες Σὺ δι' ἐμέ;

Ἡ Ναδίνα ἔθεσε τὸ πρόσωπόν τῆς εἰς τοὺς

μεγαλειῶν σου καὶ τὴν ἰσχὺν σου καὶ νὰ μὴ θαμβωθῇ... Ἐπεθύμησα νὰ Σοὺ προσφέρω ἐν ἐνδύμῳ, δαίγμα τῆς ὡραιότητός σου. Καὶ ἐκέντησα ἓνα «Ταφτάν» ὁμοῖον πρὸς ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον οἱ Προφῆται φέρουν εἰς τοὺς Παραδείσους τοῦ Μωσέως.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην εἰς μάθους ἐνεφανίσθη, φέρων μετὰ θεραπευτικῆς προσοχῆς τὸν «Ταφτάν» τὸν κεντημένον ὑπὸ τῆς Ναδίας.

— Ὁ Σουλτάνος δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποκρύψῃ τὸν θαυμασμόν καὶ τὴν ἐκπλήξιν του, διότι οὐδέποτε εἶχεν ἰδεῖ ὡραιότερον ἐνδύμα.

Ἡ Ναδίνα ἐθριάμβευσε.

— Παρατήρησε, ἀγαπητὴ μου Κυρίαρχε, τοὺς λάμποντας αὐτοὺς λίθους, τοὺς ἀπαρμιλλοῦσιν εἰς λάμπην τοὺς ἔχω διὰ Σέ, καὶ τοὺς ἐξήγησα εἰς τοὺς ἀστέρας.

— Ὁμιλίας, τῆς λέγει, τί ἔκαμες κατ' ὅλον αὐτὸν τὸν καιρὸν δι' ἐμέ;

— Ὑπερήφανος ἡ Μεδίνα ἔκαμε δύο βήματα ἔμπροσθεν καὶ κλίνουσα μέχρι τοῦ ἔδαφους, ἤρχισεν:

— Εἰμαι, ἀγαπητὴ μου αὐθέντα, ἐξ ὧν τῶν γυναικῶν σου ἡ μόνη, ἣ ὅποια Σ' ἀγαπᾷ περισσώτερον. Εἶσαι δι' ἐμὲ τὸ Παν, ἡ εὐτυχία μου... Εἰμαι πολὺ ὑπερήφανος, διότι ὀνειρεύομαι οὐθὲν ἄλλο παρὰ τὸ πᾶν σου πάντοτε, ὡ! πάντοτε. Καὶ διὰ νὰ μείνω διαρκὲς ὡραία καὶ νέα, δὲν διατάξω κατὰ τὴν Πανσέληνον νὰ βρῶ τὴν χεῖλιν μου εἰς ποτήριον πλήρες δηλητηρίου, πρὸς χάριν σου, ὡ αὐθέντα μου... Ποιάκι κατὰ τὰς νύκτας δὲν ἐμείνω αὐτὸς, διὰ νὰ προσεγγίσω ε

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

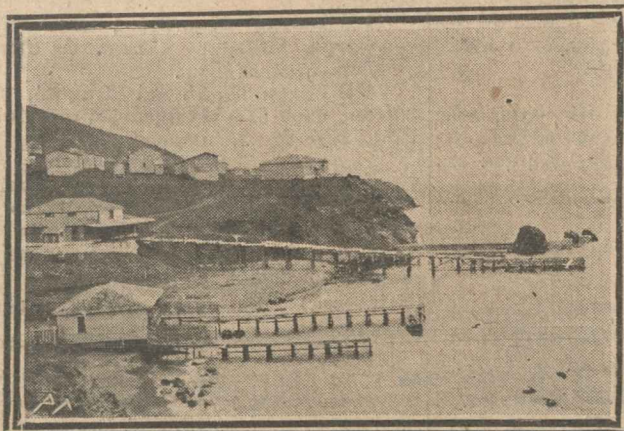
Ο ΕΛΛΗΝ ΔΟΥΛΟΣ

Γλυπτικά έργα του Έλληνα Γλύπτη κ. Γ. Μπονάτου.

Η ΑΝΟΙΞΙΣ

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΡΓΑΤΑΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ-ΓΙΑΝΝΗΣ
Γέρον ναύτης του ατμοπλοίου «Ζάννος-
Σιρναίος» δότις απέστη τέσσερα ναυάγια.
*(Αποστ. δ κ. Ηλ. Φωτιάσης).

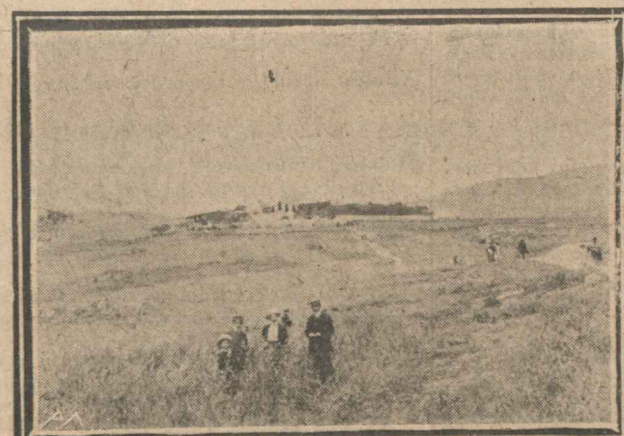
ΣΙΩΝΗ.—ΤΟ ΛΟΙΜΟΚΑΘΑΡΤΗΡΙΟΝ

(Αποστ. δ κ. Λεωνίδης Γ. Γιαγροπούλης, Δεσφιδεύς).

Η ΕΙΣΟΔΟΣ ΤΟΥ ΚΩΡΥΚΕΙΟΥ ΑΝΤΡΟΥ

(Φωτογρ. του κ. Γ. Βαρελάδου, εξ Αθηνών).

ΚΕΡΑΤΣΙΝΙΟΝ.—Η θέσις «Αγίου Γεωργίου».

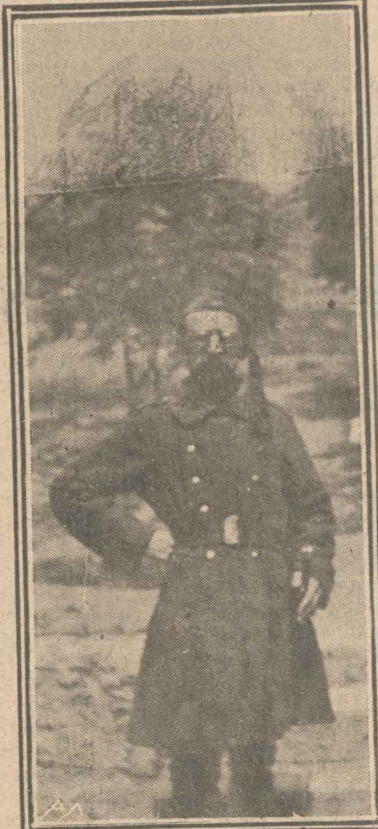
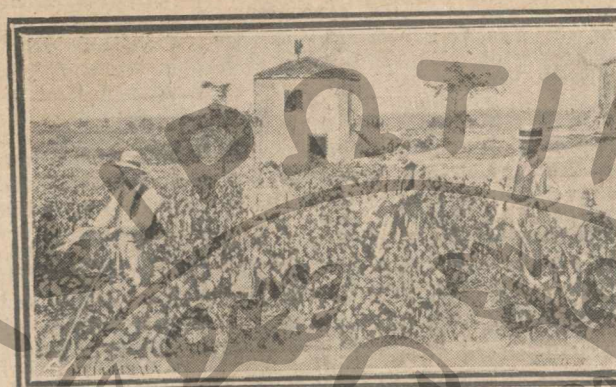
(Φωτογρ. του κ. Έμμ. Περαντζάκη, εκ Πειραιώς).

ΣΑΜΟΣ.—Το Α. Συμβ. της Σαμιακής Έσπεραντικής Έταιρείας.
(Αποστ. δ κ. Έμμ. Γεωργιάδης, εκ Σάμου).

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΕΝΔΥΜΑΣΙΑΙ

ΥΠΑΤΗ.—Γυνή φέρουσα την εγχώριον
ένδυμασίαν.
(Αποστ. δ κ. Α. Ε. Κοκλάνης, εκ
Παλαιουπόλεως-Γλυπίας)

Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΕΝΟΣ... ΚΟΜΦΟΥΚΙΣΤΟΥ

Ο καθηγητής πολλών γλωσσών και δαδός του Κομφουκίου κ. ΙΒΟΣ
Πώς ήτο πριν καταταχθῇ εἰς
τὸν στρατόν. Πώς μετεμορφώθη ἀπ' αὐτοῦ κατετάχθη
εἰς τὸ εὐζωνικόν.
(Φωτογραφία «Ελλάδος».)ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.—Ἡ τελετὴ τῶν ἐγκαινίων τῆς νεοδηγού
Ἑλλην. Σχολῆς Καπουτζιδίου.
(Φωτογρ. τῶν ἐρασιτέχνων κ. Κ. Τονοροβόκα, Αποστ. δ κ. Γ. Π.
Δημητρακόπουλος, εκ Θεσσαλονίκης)

ΤΟ ΘΕΙΑΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΑΜΠΕΛΩΝ

δὲν δὲν κατατάσσεται ὁ περὶ τοῦ ποταμοῦ.
(Αποστ. δ κ. Αναστασίου «Παύλος», εκ Πάφου)ΛΙΟΠΕΣΙ (Αττικής).—Ἡ πανήγυρις τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου.
(Φωτογρ. «Ελλάδος».)ΒΗΓΥΤΤΟΣ.—Οἱ Ἕλληνες διασκεδάζουσι ἐν ἐσχῇ
κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα.
(Αποστ. δ κ. Ν. Γ. Γιώτης, εκ Βηρυτίου)

μα μέσα στο γλυκό μου το σκοπό
λέω και την πικρή αλήθεια!

Ι. Μ. ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗΣ ΔΟΓΗΣ

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΕΛΛΑΔΟΣ,"

17

ΑΙ ΠΡΩΤΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΘΑΨΕΙΣ. - Η ΑΜΦΙΒΟΛΙΑ

Η "ΕΛΛΑΣ,"

ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΟΝ

ΘΑ ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΥΟ ΦΟΡΑΣ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΠΕΜΠΤΗΝ

ΚΑΙ

ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΥΠΟΣ Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ